

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
GIUSEPPE TESAURO
της 30ής Ιουνίου 1989 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Είναι η δεύτερη φορά που το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί υποθέσεως που εκδικάζεται ερήμην του καθού¹. Πράγματι, η Ελληνική Δημοκρατία δεν κατέθεσε εμπροθέσμως υπόμνημα αντικρούσεως. Κατά συνέπεια, με αίτηση της 9ης Ιουνίου 1988, η Επιτροπή, προσφεύγουσα, ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 94, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, να γίνουν δεκτά τα αιτήματά της, κατά τα οποία η Ελληνική Δημοκρατία,

— μη βεβαιώνοντας, αντίθετα προς τα άρθρα 1, 9 και 10 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77² και προς τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2727/75³, τους ίδιους πόρους και ειδικότερα τις γεωργικές εισφορές, ανερχόμενες στο ποσό των 447 053 406 δραχμών, επί ορισμένων ποσοτήτων αραβοσίτου που εισήχθησαν από τρίτη χώρα, και παραλείποντας να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής το ποσό αυτό από 20ής Ιουλίου 1986,

— παραλείποντας να καταβάλει, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77, τους τόκους επί του ποσού αυτού από 20ής

Ιουλίου 1986 μέχρι και την ημέρα της καταβολής του,

— παραλείποντας να προβεί, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79⁴, στην εκ των υστέρων εισπραξη του ποσού αυτού,

— παραλείποντας να κινήσει, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΟΚ, τις κατάλληλες διοικητικές ή/και ποινικές διαδικασίες εναντίον όσων διέπραξαν την απάτη ή συνήργησαν σ' αυτήν,

— παραλείποντας να προβεί, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 18 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77, στις κατάλληλες εξετάσεις και έρευνες, καθώς και στα πρόσθετα μέτρα ελέγχου που ζητήθηκαν από την Επιτροπή,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2. Το *κανονιστικό πλαίσιο*. Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2727/75, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα των σιτηρών, ορίζει ότι κατά την εισαγωγή των προϊόντων επιβάλλεται εισφορά, η οποία είναι για κάθε προϊόν ίση με την τιμή καταφωλίου μειωμένη κατά την τιμή CIF.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — Επίσης ερήμην εκδόθηκε η απόφαση της 23ης Μαρτίου 1988, υπόθεση 105/87, Morabito, Συλλογή 1988, σ. 1707.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 64.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 158.

4 — ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254.

Κατά τα άρθρα 1, 9 και 10 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να βεβαιώνουν και να θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής τους ίδιους πόρους των Κοινοτήτων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται οι γεωργικές εισφορές, το αργότερο στις 20 του δευτέρου μηνός που ακολουθεί το μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε το έσοδο.

Το άρθρο 11 του ίδιου κανονισμού καθορίζει το επιτόκιο των τόκων που επιβάλλονται σε περίπτωση καθυστέρησης της εγγραφής των ιδίων πόρων.

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 18, τα κράτη μέλη προβαίνουν σε ελέγχους και έρευνες σχετικά με τη βεβαίωση και τη θέση των ιδίων πόρων στη διάθεση της Επιτροπής· προβαίνουν στους συμπληρωματικούς ελέγχους τους οποίους ενδέχεται να ζητήσει η Επιτροπή· συνεργάζονται με αυτήν, κατόπιν αιτήσεώς της, στους ελέγχους που διεξάγουν και λαμβάνουν όλα τα μέτρα που δύνανται να διευκολύνουν τη διενέργεια αυτών των ελέγχων.

Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 επιβάλλει, τέλος, στις αρμόδιες αρχές να προβαίνουν στην είσπραξη των μη καταβληθέντων δασμών, όταν διαπιστώνουν ότι οφειλόμενοι κατά νόμον εισαγωγικοί ή εξαγωγικοί δασμοί δεν απαιτήθηκαν, εν όλω ή εν μέρει, από τον υπόχρεο.

Το προεκτιθέμενο σύστημα αποσκοπεί στην εξασφάλιση της εμπρόθεσμης, ορθής και πραγματικής βεβαίωσης και εγγραφής των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

3. Τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η υπό κρίση προσφυγή, αλλά και η

εξέλιξη της προ της ασκήσεώς της διαδικασίας, περιγράφονται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην οποία ας μου επιτραπεί να παραπέμψω. Θα υπενθυμίσω παρακάτω στοιχεία αυτών, κατά το μέτρο που θα είναι αναγκαίο προς ανάπτυξη της επιχειρηματολογίας μου.

4. Το παραδεκτό του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου και η νομότυπη τήρηση των διαδικαστικών διατυπώσεων, στοιχεία τα οποία το Δικαστήριο υποχρεούται, βάσει του άρθρου 94, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, να εξετάζει αυτεπαγγέλτως, δεν εγείρουν, κατά την άποψή μου, κανένα πρόβλημα. Πρέπει συνεπώς να στραφούμε στην εξέταση του βασίμου των αιτημάτων της προσφεύγουσας.

5. Με την πρώτη αιτιάσή της, η Επιτροπή προσάπτει στην Ελληνική Δημοκρατία, βάσει στοιχείων που συνέλεξε κατά τη διάρκεια έρευνας που διενήργησε κατά τον Αύγουστο 1986 αλλά και μεταγενέστερων εξετάσεων, ότι παρέλειψε να βεβαιώσει και να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής τις γεωργικές εισφορές που οφείλονταν για δύο φορτία αραβοσίτου γιουγκοσλαβικής καταγωγής, που είχαν εισαχθεί στην Ελλάδα και εξαχθεί στη συνέχεια προς το Βέλγιο ως εμπόρευμα ελληνικής καταγωγής.

Τα επίσημα έγγραφα τα σχετικά με το πρώτο από τα δύο αμφισβητούμενα φορτία, το οποίο μεταφέρθηκε με το πλοίο Αλφονσίνα, πιστοποιούν ότι το πλοίο, μετά τη φόρτωση 9 000 περίπου τόνων αραβοσίτου στον ελληνικό λιμένα της Καβάλας μεταξύ 30ής Απριλίου και 7ης Μαΐου, απέπλευσε για Θεσσαλονίκη, όπου συμπληρώθηκαν μεταξύ 8ης και 9ης Μαΐου οι αναγκαίες τελωνειακές διατυπώσεις, για να κατευθυνθεί στη συνέχεια προς το Βέλγιο.

Η Επιτροπή, αντιθέτως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η *Αλφονσίνα* φόρτωσε αραβοσίτο στο Κορεγ της Γιουγκοσλαβίας μεταξύ 25ης

Απριλίου και 3ης Μαΐου, από όπου κατέπλευσε στη συνέχεια στη Θεσσαλονίκη μεταξύ 8ης και 9ης Μαΐου — χωρίς άλλωστε να κάνει σκάλα στην Καβάλα — με μοναδικό σκοπό να «μετατρέψει» τα «γιουγκοσλαβικά» έγγραφα σε «ελληνικά» με κάποια μαγική κίνηση, και μεν όχι θεαματική, αλλ' ασφαλώς επικερδή.

Ο ισχυρισμός περί απάτης, στη διάπραξη της οποίας συμμετέσχαν έλληνες δημόσιοι υπάλληλοι, στηρίζεται ιδίως στην άρνηση των ελληνικών αρχών να επιτρέψουν κάποιους ελέγχους, από τους οποίους εύκολα θα μπορούσε να αποδειχθεί το αληθές των βεβαιώσεών τους· στην εξέταση εγγράφων και σε πληροφορίες που δόθηκαν σε ανύποπτο χρόνο· στην ανάλυση στοιχείων προερχομένων από ανεξάρτητους διεθνείς οργανισμούς, όπως η Lloyd's και το International Maritime Bureau· στην εξακρίβωση της διαπραχθείσας πλαστογράφησης ορισμένων εγγράφων που έφεραν τη σφραγίδα της Αλφονσίνας και την υπογραφή του πλοίαρχου της και, τέλος, στις διασαφήσεις που κατέθεσε ο πλοίαρχος του πλοίου κατά την άφιξή του στη Θεσσαλονίκη.

6. Αντιθέτως, ο τόπος και ο χρόνος της δεύτερης φόρτωσης, που αφορούσε 11 000 τόνους αραβοσίτου και πραγματοποιήθηκε από το πλοίο *Φλαμίνγκα*, δεν αμφισβητούνται. Η Επιτροπή υποστηρίζει ωστόσο ότι στην περίπτωση αυτή, αντίθετα απ' ό,τι βεβαιώνουν οι ελληνικές αρχές, ο αραβόσιτος μεταφέρθηκε από τη Γιουγκοσλαβία σιδηροδρομικώς μέχρι το λιμένα της Θεσσαλονίκης, για να φορτωθεί εκεί ως ελληνικός αραβόσιτος χωρίς να εισπραχθεί η εισφορά.

Και ως προς τις πράξεις τις σχετικές προς αυτήν τη φόρτωση, η Επιτροπή καταμαρτυρεί την άρνηση των ελληνικών αρχών να επιτρέ-

ψουν τη διενέργεια σειράς ελέγχων, μεταξύ των οποίων τον έλεγχο των βιβλίων του σιλό αραβοσίτου του λιμένα Θεσσαλονίκης και των εγγράφων των σχετικών με τα δρομολόγια των τρενών, που πραγματοποιήθηκαν κατά την εβδομάδα κατά την οποία φορτώθηκε το πλοίο.

Η άρνηση που αντιτάχθηκε στη διεξαγωγή των αιτηθέντων ελέγχων, σε συνδυασμό προς άλλα στοιχεία, όπως η καταχωρισθείσα σημείωση στο ημερολόγιο του πλοίου *Φλαμίνγκα*, ότι η παρουσία εντόμων στα βαγόνια του τρείνου προκάλεσε δύο φορές τη διακοπή των εργασιών φορτώσεως, οδήγησαν την Επιτροπή στην άποψη ότι ο φορτωθείς αραβόσιτος προερχόταν στην πραγματικότητα από τη Γιουγκοσλαβία.

7. Η εξέταση των στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο, τα οποία μόλις υπέμνησα συνοπτικώς και τα οποία εκτίθενται διεξοδικώς στην έκθεση την οποία κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή και που είναι συνημμένη στο δικόγραφο της προσφυγής, αλλά και η αξιολόγηση της συμπεριφοράς την οποία τήρησαν οι ελληνικές αρχές κατά τη διάρκεια της έρευνας, και ιδίως η άρνηση την οποία αντέταξαν στις αιτήσεις ελέγχου εγγράφων που θα μπορούσαν ακόμη καλύτερα να διαλευκάνουν την εξέλιξη των αμφισβητούμενων περιστατικών, με ωθούν στην πεποίθηση ότι η Επιτροπή εκπλήρωσε εν προκειμένω την υποχρέωση που την βαρύνει στις περιπτώσεις των διαδικασιών του άρθρου 169 της Συνθήκης, να αποδείξει δηλαδή τον ισχυρισμό της περί παραβάσεως³.

Τα συλλεγόμενα στοιχεία, πολυάριθμα, συγκλίνουντα και καρπός εμπεριστατωμένης έρευνας, είναι τέτοια που εδραιώνουν την πεποίθηση ότι σε αμφότερες τις περιπτώσεις ο

3 — Βλέπε τελευταία την απόφαση της 25ης Απριλίου 1989, υπόθεση 141/87, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1989, σ. 943, σκέψη 15.

αραβόσιτος που εξήχθη από την Ελλάδα προς το Βέλγιο ως ελληνικό προϊόν ήταν στην πραγματικότητα γιουγκοσλαβικής καταγωγής.

Υπ' αυτές τις περιστάσεις, χωρίς αυτό να σημαίνει αντιστροφή του βάρους της αποδείξεως και σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου⁶, στην Ελληνική Δημοκρατία εναπέκειτο να αμφισβητήσει τεκμηριωμένα και αναλυτικά τα προβληθέντα στοιχεία και τις συνέπειές τους.

8. Οι ελληνικές αρχές περιορίστηκαν αντιθέτως στο να αντιτείνουν κατά τρόπο αρκετά γενικόλογο, κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο, ότι το ζήτημα αποτελούσε αντικείμενο δικαστικών ανακρίσεων και ότι παρίστατο, ως εκ τούτου, σκόδιμο να αναμεινούν την έκβαση της δικαστικής αυτής διαδικασίας πριν προβούν στις προτεινόμενες από την Επιτροπή ενέργειες.

Η απάντηση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ικανοποιητική. Είναι αλήθεια ότι οι κοινοτικοί κανονισμοί δεν περιέχουν μνεία περί της σχέσεως μεταξύ των εξουσιών ελέγχου σχετικά με τη βεβαίωση των ιδίων πόρων, αφενός, και των εγγυήσεων των παρεχομένων από τις εθνικές νομοθεσίες για την εύρυθμη εξέλιξη των ποινικών διαδικασιών, αφετέρου⁷.

Και είναι μεν αληθές ότι τα κράτη μέλη παραμένουν αρμόδια για τις ένδικες αξιώσεις και τη λήψη μέτρων προς αναζήτηση των ιδίων πόρων από ιδιώτες⁸.

Ωστόσο, η απλή εκκρεμότητα δικαστικής διαδικασίας, που άλλωστε στην προκειμένη περίπτωση δεν φαίνεται να κινήθηκε από τις ελληνικές αρχές, αλλά από μια επιχειρήση ανταγωνιστική της κατηγορούμενης εταιρίας και που φαίνεται να αφορά ένα μόνον από τα δύο φορτία, δεν απαλλάσσει αφεαυτής τις αρχές ενός κράτους μέλους, όπου διαπράχθηκε απάτη κατά την κυκλοφορία εμπορευμάτων υποκειμένων σε γεωργικές εισφορές, του καθήκοντος να βεβαιώνουν και να θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής το σύνολο των ιδίων πόρων, συμπεριλαμβανομένων των τυχόν μη εισπραχθέντων ποσών.

Οι δύο διαδικασίες μπορούν πράγματι να επιδώκουν σκοπούς και να παράγουν αποτελέσματα εν μέρει διαφορετικά, με τη μεν να εξασφαλίζεται στις Κοινότητες η έγκαιρη διάθεση των ιδίων πόρων και με τη δε να διώκονται οι υπαίτιοι της απάτης.

Εξάλλου, δεν προκύπτει ότι οι ελληνικές αρχές έλαβαν κατάλληλα μέτρα για να βεβαιώσουν τις εισφορές που διέφυγαν κατόπιν της απάτης, ούτε ότι οι δικαστικές αρχές τους αντέταξαν ενδεχομένως το απόρρητο της ανακρίσεως, όπως είχε συμβεί στην προαναφερθείσα υπόθεση 267/78⁹: ούτε προκύπτει σε ποιο βαθμό η εκκρεμής στην Ελλάδα δίκη συναρτάται με την πιστοποίηση των επίδικων πράξεων και εμποδίζει τη βεβαίωση των ιδίων πόρων που, όπως φαίνεται, οφείλονται.

6 — Βλέπε απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, υπόθεση 272/86, Επιτροπή κατά Ελλάδος, Συλλογή 1988, σ. 4875, σκέψη 21.

7 — Βλέπε απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 1980, υπόθεση 267/78, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Racc. 1980, σ. 31, σκέψη 20.

8 — Βλέπε απόφαση της 5ης Μαΐου 1977, υπόθεση 110/76, Pretore di Cento κατ' αγνώστου, Racc. 1977, σ. 851, σκέψη 6.

9. Ας μου επιτραπεί, εξάλλου, να τονίσω ότι, ιδίως σε έναν τομέα τόσο ευαίσθητο όπως εκείνος της βεβαίωσης των ιδίων πόρων και της καταπολέμησης της απάτης εις βάρος του κοινοτικού προϋπολογισμού, η υποχρέωση

συνεργασίας κατά το άρθρο 5 της Συνθήκης — άρθρο που, όπως ορθώς τονίζει στην προσφυγή της η Επιτροπή, συνιστά κατά κάποιο τρόπο το υπόβαθρο και τη βάση της διαδικασίας που μας απασχολεί — η υποχρέωση αυτή, λέγω, βαρύνει όλως ιδιαίτερος εδώ τα κράτη μέλη, και τούτο για να μπορούν οι Κοινότητες να έχουν στη διάθεσή τους τους ίδιους πόρους υπό τις καλύτερες συνθήκες.

Το κράτος μέλος βαρύνεται, στον τομέα αυτόν, με αληθές καθήκον πρωτοβουλίας, το οποίο εν προκειμένω δεν φαίνεται να εκπλήρωσαν οι ελληνικές αρχές. Πράγματι, αυτές περιορίστηκαν στο να σχυρωθούν πίσω από τη γενική επίκληση κάποιας εκκρεμούσας ποινικής δίκης, χωρίς καν να εισέλθουν στην ουσία των αμφισβητούμενων πραγματικών περιστατικών.

Η πρώτη αιτίαση παρίσταται, επομένως, βάσιμη, όπως επίσης ορθός φαίνεται ο πραγματοποιηθείς από την Επιτροπή υπολογισμός του διαφυγόντος λόγω της απάτης ποσού.

10. Με τη δεύτερη αιτίαση, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να στηλιτεύσει τη μη καταβολή των τόκων που θα έχουν παραχθεί επί του οφειλομένου ποσού από τις 20 Ιουλίου 1986 και μέχρι την ημέρα της καταβολής του.

Κατά το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77:

« Κάθε καθυστέρηση των εγγραφών στο λογαριασμό ... οδηγεί στην πληρωμή, από το κράτος μέλος για το οποίο πρόκειται, τόκου ... ».

Όπως προκύπτει σχετικώς από τη νομολογία του Δικαστηρίου:

« Οι προβλεπόμενοι από το άρθρο 11 του κανονισμού τόκοι υπερημερίας οφείλονται για 'κάθε καθυστέρηση' και είναι απαιτητοί ανεξάρτητα από τους λόγους για τους οποίους η εγγραφή στο λογαριασμό της Επιτροπής διενεργήθηκε καθυστερημένα »⁹.

Ασφαλώς όμως δεν θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η Ελληνική Δημοκρατία μπορεί να επικαλεστεί τη δική της παράλειψη να βεβαιώσει τους ίδιους πόρους, για να απαλλαγεί του καθήκοντος καταβολής των προβλεπόμενων σε περίπτωση καθυστέρησης τόκων.

11. Επίσης βάσιμη φαίνεται η αιτίαση περί μη εισπράξεως εκ των υστέρων των μη εισπραχθεισών εισφορών, όπως προβλέπει το άρθρο 2 του κανονισμού 1697/79.

Πράγματι, η προβλεπόμενη στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ευχέρεια που έχουν οι αρμόδιες αρχές να μην προβούν στην εκ των υστέρων εισπραξη προϋποθέτει πλάνη των αρμοδίων αρχών και καλή πίστη του υποχρέου, αλλά και την εκ μέρους του τήρηση όλων των διατάξεων που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία όσον αφορά την κατάθεση τελωνειακής διασαφήσεως· στοιχεία που φαίνεται να ελλείπουν στην υπό κρίση περίπτωση.

12. Η τέταρτη αιτίαση στηρίζεται στο άρθρο 5 της Συνθήκης. Με αυτήν η Επιτροπή καταλο-

9 — Βλέπε απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1989, υπόθεση 54/87, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1989, σ. 385, σκέψη 12· απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1986, υπόθεση 93/85, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1986, σ. 4011, σκέψη 37, και απόφαση της 20ής Μαρτίου 1986, υπόθεση 303/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1986, σ. 1171, σκέψη 17.

γίζει στις ελληνικές αρχές ότι δεν κίνησαν τις δέουσες διοικητικές και δικαστικές διαδικασίες κατά των αυτουργών της απάτης και των τυχόν συνεργών τους.

Και αυτή η αιτίαση παρίσταται βάσιμη. Η υποχρέωση την οποία επιβάλλει το άρθρο 5 της Συνθήκης στα κράτη μέλη, να λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας, συνεπάγεται πράγματι το καθήκον να διώκουν και να τιμωρούν προσηκόντως τους παραβάτες του κοινοτικού δικαίου, ούτως ώστε να μην παραβιάζεται η αποτελεσματικότητά τους.

Οι γενικόλογες απαντήσεις που έδωσαν κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο οι ελληνικές αρχές στις συγκεκριμένες αιτήσεις πληροφοριών που τους είχε απευθύνει η Επιτροπή, δεν παρέχουν επαρκή στοιχεία άγοντα στην πεποίθηση ότι η ελληνική κυβέρνηση εκπλήρωσε ικανοποιητικά την υποχρέωση αυτή.

Αντιθέτως, δεν μπορεί να μη διαπιστωθεί ότι, τρία έτη περίπου αφότου συνέβησαν τα γεγο-

νότα, τίποτε δεν είναι γνωστό περί των πρωτοβουλιών που ανέλαβαν οι αρμόδιες αρχές και περί των μέτρων που έλαβαν· ούτε μπορεί να θεωρείται ικανοποιητική η λακωνική απάντηση που έδωσαν οι ελληνικές αρχές στην αιτιολογημένη γνώμη που τους απηύθυνε η Επιτροπή, απάντηση άλλωστε εκπρόθεσμη, με την οποία περιορίζονται στο να γνωστοποιήσουν ότι η σχετική τεκμηρίωση και η έκθεση την οποία έστειλε η Επιτροπή διαβιβάστηκαν στις δικαστικές αρχές.

13. Ομοίως αόριστες και ελλιπείς υπήρξαν οι απαντήσεις που έδωσαν οι ελληνικές αρχές σχετικά με τους ελέγχους και τις έρευνες που πραγματοποίησε και τους συμπληρωματικούς ελέγχους που ζήτησε η Επιτροπή από τον Ιανουάριο του 1987. Και σ' αυτήν την περίπτωση πράγματι, παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις της Επιτροπής, δεν προκύπτει ότι δόθηκαν κάποιες συγκεκριμένες πληροφορίες περί της εξελίξεως και των πορισμάτων ενδεχομένων ερευνών.

Πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι η κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας παρέλειψε να προβεί σε κατάλληλους ελέγχους και έρευνες αλλά και στους συμπληρωματικούς ελέγχους που ζήτησε η Επιτροπή κατά το άρθρο 18 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77.

14. Υπό το φως των προεκτεθεισών σκέψεων, καταλήγω προτείνοντας στο Δικαστήριο:

1) Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία,

— μη βεβαιώνοντας, αντίθετα προς τα άρθρα 1, 9 και 10 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77 και προς τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2727/75, τους

ιδίους πόρους και ειδικότερα τις γεωργικές εισφορές, ανερχόμενες στο ποσό των 447 053 406 δραχμών, επί ορισμένων ποσοτήτων αραβοσίτου που εισήχθησαν από τρίτη χώρα, και παραλείποντας να θέσει στη διάθεση της Επιτροπής το ποσό αυτό από 20ής Ιουλίου 1986,

- παραλείποντας να καταβάλει, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77, τους τόκους επί του ποσού αυτού από 20ής Ιουλίου 1986 μέχρι και την ημέρα της καταβολής του,
- παραλείποντας να προβεί, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79, στην εκ των υστέρων είσπραξη του ποσού αυτού,
- παραλείποντας να κινηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΟΚ, τις κατάλληλες διοικητικές ή/και ποινικές διαδικασίες εναντίον όσων διέπραξαν την απάτη ή συνήργησαν σ' αυτήν,
- παραλείποντας να προβεί, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 18 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77, στις κατάλληλες εξετάσεις και έρευνες, καθώς και στα πρόσθετα μέτρα ελέγχου που ζητήθηκαν από την Επιτροπή,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2) Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.